

Publicerad 2007-03-10 22:54 av katriin

Jag satt på stationen själv och hade missat mitt tåg. Det kom inte förrän en timme senare.

Det kändes verkligen som om alla bara tänkte på sig själva när de gick för bi en, tog inte hänsyn till en enda människa.

Men ja det är en del, kommer mera senare

Ensam mot världen

En flicka som satt ensam på tågstationen. Hon kände sig ensam, vilsen och bortglömd. Hon skulle aldrig glömma någon, inte ens den första kille hon var tillsammans med. Även om han hade glömt henne. Men de hade ju alla hennes nära och kära gjort, för dem var hon inget annat än luft.

Hennes mamma och pappa ville inte ha henne längre. Dem hade skickat ut henne på gatan. Menade att där kunde hon bo, han hade verken kläder pengar eller skor. Det enda som hon hade på sig den kvällen hon blev utskickad var hennes rosa hålliga nattlinne.

Hon satt på tågstationens marklutad mot en röd tegelvägg. Det rullade en prestbyrånmugg framför henne, hon reste sig för att ta den. Se vad som fanns i. Tom, tom ingenting var i. Det var precis som hennes liv var, TOMT.

Tåg efter tåg kom in på stationen, människor kom och gick. Av att se allt hända framför henne blev hon lite varmare. Hon hade ställt muggen framför sig och det hade kommit fram en äldre dam och gett henne en femtiolapp. Den skulle hon spara tills den dagen hon inte längre kunde skaffa mat, även om det var idag, skulle hon ändå spara den till ett speciellt tillfälle.

Klockan var nu halv sex, hon hade suttit här sedan sju i morse. Inte rört sig ur fläcken.

Det kom fram en man, han hade en svart skinnjacka, beiga byxor och en brun väska. Ur väskan tog han upp en röd stickad tröja som han gav till henne. Hon tog den på sig och tackade. Och han nickade tillbaka som varsågod. Genast kände hon värme som strömmade hennes kropp, tänk vad en tröja kan göra.

Hon ställde sig upp, för nu tänkte hon bege sig, hemåt så hon i alla fall kunde få två mackor att äta. Hon gick sakta ner på spåret, för inte tänkte hon gå en omväg runtom. När hon hoppade upp därifrån, kom tåget susandes förbi. Det är ödet om hon blir påkörd någon dag. Hon kommer inte göra det med vilje men om det händer så är det ödet som bestämt det och de kommer hon inte att ändra på.

Hon fortsatte in mot stan, inne i trappen såg hon en man stå med sin resväska. Han skulle säkert åka iväg och väntade på taxi.

Hon började tänka på när hon var liten, när de var på solsemester. Hon badade i sin rosa baddräkt, sprang på stranden och fötterna sjönk längre och längre ner i sanden.

Men det var länge sedan, för när hon var mindre så älskade alla henne. För då tyckte mamman och pappan att hon inte var till något besvär. Men hon själv förstod inte varför dem inte ville ha henne längre.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren katriin med Poeter.se id #2393 innehar upphovsrätten